

HOMILIE 26 MEI: FEEST VAN DE DRIE-EENHEID

We staan er niet altijd bij stil – misschien zelfs daarnet niet bij de start van de viering... Maar als we ons tekenen met het kruis drukken we één van de diepste kernen van ons geloof uit: de drie-eene God. Het feest dat we vandaag vieren na de afsluiting van de Paastijd.

Dit triniteitsgeloof is vaak een struikelsteen in de dialoog met de andere monotheïstische godsdiensten. Voor mijn moslimleerlingen is het helemaal onbegrijpelijk: “Hoezo geloof je in één God? Je gelooft in drie goden...” zeggen ze dan. Geef toe: ook voor ons christenen, blijft de éne God in drie gedaanten één groot mysterie.

In de voorbereiding op deze homilie botste ik op dit kunstwerk (dia!). Het beeld in keramiek is van de hand van een dominicanerzuster uit Zwitserland, Caritas Müller. Ze gaf het de titel ‘de Barmhartige Drie-eenheid’.

Het werk biedt inspiratie om -elk op zijn eigen manier – te mediteren over de betekenis van God als Vader, Zoon en Geest.

We zien drie duidelijke cirkels die een middelste cirkel omringen.

In die middelste cirkel ligt een mens, uitgeput en uitgeteld. Geen sterke of gezonde mens, maar een zieke of zwakke mens, neergeslagen door het

leven.

De drie andere cirkels rondom dringen zachtjes de middelste cirkel binnen.

In de rechter cirkel buigt een krachtige figuur naar de mens toe en neemt hem onder de arm, tilt hem op. Hij wendt zijn gezicht naar de mens, alsof hij hem optilt uit de klei en hem een nieuwe levensadem inblaast. Het is alsof Hij hem opnieuw tot leven wil wekken. We herkennen God als Vader, als Schepper.

In de linkse cirkel zit een geknielde figuur. Hij raakt de voeten van de gekwetste mens teder aan. Als je goed kijkt, zie je in Zijn hand de wonde van een spijker. Jezus, dienstbaar ten leven, de volle aandacht op de zorg voor wie het nodig heeft.

In de bovenste cirkel staan vlammen waaruit een duif tevoorschijn komt en neerdaalt. We kunnen de Geest hierin vermoeden.

Die gekwetste mens trekt Gods volle aandacht. De dynamiek van het kunstwerk is er één van volledige gerichtheid op de mens.

De hele heilsgeschiedenis zit in dit beeld vervat. Al in het boek Exodus openbaart God een eerste keer zijn Naam: ‘Ik zal er zijn voor jou’. Ik trek met je mee uit slavernij en dood, op weg naar bevrijding. En bij de aankondiging van de geboorte van Jezus openbaarde God opnieuw Zijn naam: ‘Immanuël’, - God-met-ons.

Zo lief had God de wereld en de mensen dat Hij onder ons kwam wonen. God werd mens, hoe onvoorstelbaar uniek maakt dit het christendom! De band tussen God de Vader en God de Zoon is zo sterk dat hun onderlinge liefde niet iets, maar iemand is: de Geest die niet alleen Jezus, maar ook ons bezielt en enthousiasmeert.

God is dus niet de verre, afstandelijke God, ergens afgesloten van de wereld. Hij is ook niet de strenge rechter die alles op een weegschaal legt. Hij is één en al liefdevolle aandacht en aanwezigheid, die Zijn leven met ons deelt. En die ons uitnodigt hierin deelgenoot te worden. Die ons oproept tot medeleven en mede-menselijkheid onder elkaar.

Wat in het kunstwerk te zien is, is de kern van ons geloof: heb God lief en heb de naaste lief. En die boodschap komt ook terug in het evangelie dat we zonet hoorden.

Na zijn verrijzenis stuurt Jezus zijn leerlingen terug naar Galilea. Het is daar – in het opnieuw opnemen van hun dagelijkse taken, in het leven van elke dag – dat de verrezen Heer hen Zijn laatste woorden meegeeft. Op de berg spreekt Hij zijn zendingsrede uit. En Hij richt zich ook tot ons, in drie krachtige woorden.

“Mij is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde” is het eerste woord. Daarmee bedoelt Jezus niet de politieke of wereldlijke macht, maar de macht van de liefde. Die goddelijke liefde, zoals uitgebeeld in het kunstwerk, die zich richt op de zwakkeren in onze maatschappij, in aandacht en solidariteit. Het uit zich in liefde die sterker is dan elke dood.

Jezus vervolgt: “Maak alle volkeren tot mijn leerlingen en leer hen alles te onderhouden wat ik u heb opgedragen”. Zijn Naam was zijn programma ‘God-met-ons’, dat heeft hij in woord en daad een leven lang voorgeleefd. Tot de dood toe. Wij zijn daarvan de getuigen en wij worden opgeroepen weerklank te geven aan deze unieke boodschap. We worden uitgenodigd deze opdracht verder te zetten. Zijn Rijk van vrede, gerechtigheid en liefde is nog lang niet af. We mogen en moeten verder getuigen van deze liefde in dienstbaarheid tot elke mens.

En tenslotte is er een gigantische bemoediging, een belofte: “Weet wel, ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld.”

En net als enkele leerlingen van Jezus, kan ook ons de twijfel al eens overvallen. Dat mag. We kunnen ontmoedigd raken bij wat we rondom ons zien en horen.

Maar we weten dat we er niet alleen voor staan. Nooit.

God onze Vader draagt ons, Jezus gaat met ons mee en de Geest blijft ons bezielen en inspireren. Op dat geloof vertrouwen we.

Ik wens ieder veel barmhartige momenten in en vanuit onze drie-ene God toe!

Hilde Verplancke